ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Του Χρήστου Επαμ. Κυργιάκη

Ξυπνάς το πρωί και η *«καλημέρα»* δε λέει να βγει από το σφιγμένα χείλη μα κι όταν βγει δεν έχει χαρά, δεν έχει ζωή. Μια κενή ευχή και τίποτα περισσότερο.
Ετοιμάζεις τα παιδιά για το σχολείο, κάνεις στα γρήγορα ένα καφέ και για σένα -γαμώτο πότε άδειασε το βάζο του καφέ- και ανάβεις τσιγάρο. Ρουφάς δυο τζούρες δηλητήριο -χωρίς καφέ δεν κατεβαίνει το άτιμο- κι ετοιμάζεσαι να *«ζήσεις»* άλλη μία μέρα.

Άλλο ένα ευέλικτο πεντάωρο σε περιμένει για να συμπληρώσεις τις 120 ώρες το μήνα. Απολογισμός: 390 ευρώ καθαρά κι αυτά στο περίπου.

Κάτι πήρε το αυτί σου για τον εργάτη στο λιμάνι της Cosco -της Cosco είναι και όχι του Πειραιά- που σκοτώθηκε εν ώρα εργασίας. Οι άλλοι εργάτες είπαν πως τον σκότωσε το εξαντλητικό ωράριο. Αναρωτιέσαι τι γίνεται; Ή θα δουλεύεις μέχρι θανάτου ή θα δουλεύεις ίσα για να πεθαίνεις λίγο-λίγο; Κάτι πιο ανθρώπινο δεν υπάρχει; Όχι, δε μιλάς για αυτά που δικαιούσαι αλλά για αυτά που σου αξίζουν. Ποιος αποφάσισε πόσο αξίζει η ζωή σου;

Κάτι πήρε το αυτί σου πως οι άλλοι εργάτες στο λιμάνι εξαγριώθηκαν και γκρέμισαν τις πύλες του κολαστηρίου. Έμαθες πως κέρδισαν πράγματα και αναθάρρησες. Σκέφτηκες: γιατί δεν το κάνουμε κι εμείς με τα δικά μας κολαστήρια. Απάντησες μόνος σου: μα εμείς δεν έχουμε νεκρό...Ξεφτίλα...

Κάπου διάβασες για τον εργάτη στη ΣΤΑΣΥ που σκοτώθηκε εν ώρα εργασίας επειδή ο συρμός δεν είχε φρένα, όπως θα έπρεπε να έχει, και σκέφτεσαι τα δικά σου φρένα που είναι έτοιμα να σπάσουν. Οι άλλοι εργάτες είπαν πως αυτό είναι το σύνηθες και πως ασφαλείς συνθήκες εργασίας δεν υπάρχουν γιατί αυτό σημαίνει λιγότερα φράγκα στις τσέπες των ιδιοκτητών.

Κάπου διάβασες πως έγινε απεργία διαμαρτυρίας. Όχι, τούτη τη φορά δεν έπεσαν οι πύλες του κολαστηρίου. Οι αυτόκλητοι προστάτες καρεκλοκένταυροι δεινόσαυροι της ΓΣΕΕ, για μία ακόμη φορά, γύρισαν πλευρό, όπως ήταν αναμενόμενο.

Τις προάλλες που γύριζες από τη δουλειά, είδες ένα κόκκινο ποτάμι από μηχανάκια και ντελιβεράδες να πορεύονται στην κεντρική λεωφόρο. Περίμενες να τελειώσει τούτο το ποτάμι για να περάσεις απέναντι γιατί βιαζόσουν. Κι αυτό το άτιμο δε λιγόστευε. Θυμήθηκες το Βάρναλη και σκέφτηκες: να δεις που θα έρθει ανάποδα ο ντουνιάς. Το δεξί σου χέρι έγινε γροθιά, τούτη τη φορά όχι ασυναίσθητα αλλά έχοντας πλήρη επίγνωση για το τι κάνεις. Το σήκωσες ψηλά και μετά χειροκροτούσες, και μετά φώναζες «μπράβο» και «μαζί σας» και εισέπραξες ευχαριστίες. Στο τέλος ακολουθούσαν οι μηχανόβιοι ρόμποκοπ και φαίνονταν τόσο αστείοι και κυρίως τόσο αδύναμοι. Σα να τους έσερνε το κόκκινο ποτάμι από τη μύτη. Παρακαλούσες να μην είχε τελειώσει ποτέ τούτη η μοτοπορεία. Φούσκωσες από αυτοπεποίθηση και σκέφτηκες: αφού μπόρεσαν αυτοί μπορώ κι εγώ, μπορούμε κι εμείς και συνέχισες το δρόμο σου τραγουδώντας τον κυρ Μέντιο του Βάρναλη.

Έμαθες την επομένη πως εκείνοι οι τύποι για όλες τις δουλειές κέρδισαν αυτό που φαινόταν την προηγούμενη ως παράλογο, ανέφικτο κι αδύνατο.

Θυμήθηκες τότε-τι σου είναι το μυαλό-εκείνα τα παλιόπαιδα που συγκεντρώνονταν παράνομα για να μην επιτρέψουν στους αστυνομικούς να κάθονται δίπλα τους στα έδρανα των πανεπιστημιακών αμφιθεάτρων και ένιωσες ικανοποίηση γιατί εκείνα τα παλιόπαιδα νίκησαν. Μπορεί να μην ήταν δικά σου παιδιά μα αποφάσισες πως από την αμέσως επόμενη στιγμή θα είναι και δικά σου παιδιά.

Μπήκες στο σπίτι για να μαζέψεις λίγο τα συναισθήματά σου, κι άκουσες τον τηλεκανίβαλο να απαξιώνει τους δασκάλους. Πως είναι τάχα τεμπέληδες, πως δεν θέλουν να βελτιώνονται, πως είναι βολεμένοι και άλλα τέτοια.

Έκλεισες τον τηλεανεμιστήρα με τη λάσπη έβγαλες μια ξεχασμένη «επιστολή» από την τσάντα σου και βγήκες στο μπαλκόνι. Ήταν γράμμα των εκπαιδευτικών της περιοχής σου προς την κοινωνία. Το μοίραζαν κάτι «τεμπέληδες» στη λαϊκή πριν από μέρες. Δεν του είχες δώσει σημασία. Το διάβασες με προσοχή. Έγραφε για δημόσιο σχολείο, για δωρεάν παιδεία για όλα τα παιδιά. Έγραφε για φτώχεια στην εκπαίδευση για δεκάδες χιλιάδες κενά, για αίθουσες γεμάτες με μαθητές, για απολύσεις, για καταργήσεις σχολείων, για χορηγούς και ταξικούς φραγμούς στα παιδιά των οικονομικά και κοινωνικά αδύνατων. Αυτή, έγραφε, πως είναι η αξιολόγησή τους. Έφριξες! «Κουφάλες τηλεψεύτες», σκέφτηκες μέσα στην οργή και το θυμό.

Κάτι φωνές έφταναν στα αυτιά σου. Έκανες στην άκρη του μπαλκονιού για να βλέπεις στο μεγάλο δρόμο. Κι άλλο ποτάμι κατέβαινε με πανό και συνθήματα.

Για αγώνα και δωρεάν παιδεία, διαδήλωναν, για κάποια δικαστήρια διαμαρτύρονταν. Έβγαλαν το δίκιο παράνομο αφού πρώτα έκαναν το άδικο νόμο. Σκέφτηκες πως αυτό δεν είναι μόνο άδικο μα και υβριστικό για τον καθένα. Είχες ακούσει πως οι δάσκαλοι των παιδιών σου αντιδρούσαν μαζικά σε τούτο το άδικο. Αναθάρρησες και πάλι.

Δεν πρόλαβες να ηρεμήσεις και το μυαλό σου πόνεσε από το τελευταίο «αγκάθι» των ημερών. Είχε και όνομα, εκτός από ψυχούλα...αχ βρε ψυχούλα μου.

Όλγα την έλεγαν και ήταν παιδί. Τι πρόλαβε να δει; Τι πρόλαβε να ζήσει;

Μέχρι τη στιγμή που σφηνώθηκε στην πόρτα, πολύ λίγα. Όμως, τη στιγμή της τελευταίας αναγνωριστικής κλωτσιάς-ζει ή πέθανε ετούτο;-έζησε όλη την αδικία και την περιφρόνηση της γης. Κι όταν αυτή η περιφρόνηση προέρχεται από «το γιο της πλύστρας» είναι αφόρητη κι αβάστακτη που να πάρει η ευχή.

Γιατί όλοι «οι γιοι της πλύστρας» οφείλουν να τα βάζουν με εκείνους που καταδίκασαν τη μάνα τους να είναι μια ζωή «πλύστρα» και όχι με τη Όλγα και την κάθε Όλγα.

Κι ένιωσες τότε σαν εκείνα τα ποτάμια τα βαθιά που άμα τα δεις από μακριά, έτσι όπως ρέουν χωρίς ορμή, τα περνάς για ακίνδυνα και δεν τους δίνεις σημασία. Όμως έχουν τέτοιο βάθος που αλίμονο σε όποιον τολμήσει να τα διασχίσει αψηφώντας τα.

Κατά πως φαίνεται, έτσι νιώθουν κι άλλοι που γίνονται όλο και περισσότεροι.

Με 390 ευρώ το μήνα, αυτό που περνάς δεν το λες ζωή...